

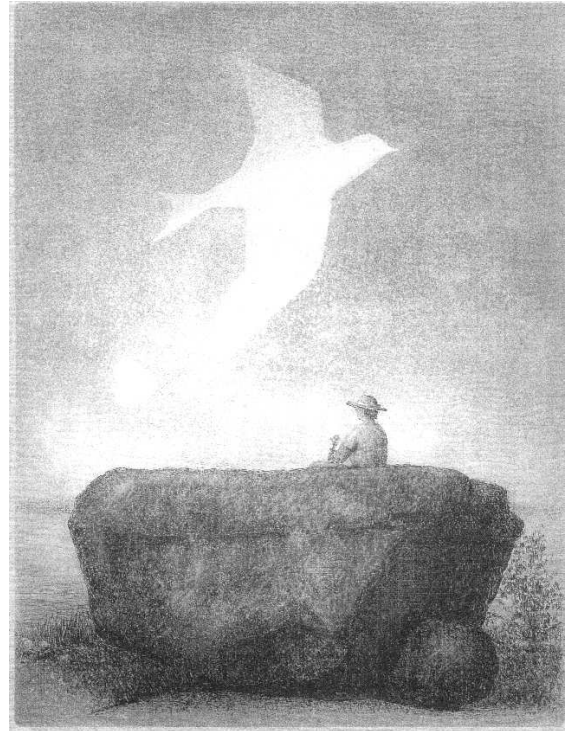
Kauniaisissa toukokuussa 2012

Rakkaat Akasia-työn ystävät!

Muutama vuosi sitten hurrikaani Katrina pyyhkäisi New Orleansin kaupungin yli Yhdysvalloissa tuhoisin seurauksin. Sadattuhannet ihmiset menettivät kotinsa. Yhdellä pelastuneista oli erikoinen tarina kerrottavanaan.

Mies tarkkaili veden pinnan nousua talonsa ympärillä ja päätti sitten lopulta uida ulos ikkunasta. Hänen kaksi lastaan ripustautuivat isänsä selkään. Onnekseen he löysivät turvapaikan lähistön korkeimman rakennuksen katolta. Sinne oli pelastautunut myös muita ihmisiä. Pieni joukko pysytteli tiiviisti yhdessä kunnes heidät kolmen päivän päästä pelastettiin.

Oltuaan jonkun aikaa katolla mies tajusi että rakennus oli kirkko. ”Olemme pyhällä paikalla”, hän sanoi ympärillä oleville. Silloin yksi nainen joukosta muisti, että hänen isovanhempansa olivat olleet auttamassa kun tätä kirkkoa rakennettiin.

Kuva: Ritva Kosonen

Isovanhemmat eivät aikanaan voineet kuvitellakaan, että Jumala käyttäisi kirkkoa heidän lapsenlapsensa pelastamiseksi. Kenties he olivat rukoilleet, että Jumala kirkon avulla pelastaisi sieluja. Mutta että hirmumyrskyltä, ja vielä heidän oman lapsenlapsensa! Eivät he voineet tietää, miten Jumala tulisi käyttämään heidän kättensä työtä.

Moni vähättelee sitä mitä on elämässään saanut aikaan. Mutta Jumala on siitä ihmeellinen, että hän ottaa mielellään käyttöönsä pieniä asioita.

Vanhan testamentin Joonan koki jotain tästä: ”Herra Jumala pani risiinikasvin kasvamaan Joonan yläpuolelle, varjoksi hänen pänsä päälle ja helpottamaan hänen murheellista oloaan. Ja Joonan iloitsi kovin tästä risiinikasvista. Mutta seuraavana päivänä aamunkoitteessa Jumala antoi madon purra risiinikasvia...” Risiinikasvi ja mato Jumalan palveluksessa!

Maasta löytynyt aasin leukaluu riitti aseeksi, jolla Simson löi tuhat miestä. Aasin varsa palveli Jeesusta kun hän ratsasti Jerusalemiin.

Teologian professorini Tuomo Mannermaa sanoi kerran yhdellä luennolla, että kun kadulla tulee vastaan koira joka heiluttaa häntäänsä, niin Jumala on pannut sen heiluttamaan minulle iloksi.

”Tietäkää, ettei Herra anna teidän työnne mennä hukkaan”, kirjoitti Paavali. Rohkaisu on meille tarpeen, sillä omat aikaansaannokset tuntuvat usein vaatimattomilta. Kun katsomme taaksepäin ja mietimme tekemisiämme, löydämme pikemminkin miinusta. Mutta on hyvä muistaa, että Jumala on mielistynyt siihen mikä on pientä ja vaatimatonta. Pieni rakkauden osoitus, rukous tai käytännön teko muuttuu hänen välikappaleekseen, usein tietämättämme. Kirkon rakentajat pelastivat tietämättään monia ihmisiä hukkumasta.

”Eihän Jumala ole epäoikeudenmukainen, ei hän unohda teidän tekojanne eikä rakkauttanne, jota olette osoittaneet hänen nimeään kohtaan” (Hepr.6:10).

MJ

ISRAELIN MATKALLA KOETTUA

Olimme ryhmän kanssa hiljaisella viikolla Israelissa. Oli puhuttelevaa olla pitkänä perjantaina Jerusalemissa ja seurata intialaisten kristittyjen ristikulkuetta. Sadat ihmiset kantamassa erinäköisiä riskejä laulaen ja rukoillen – suuri osa nuoria. Evankeliumin sanoma oli saavuttanut niin meidät pohjoisen ihmiset kuin heidät kaukaa idästä.

Oppaamme Anna-Liisa Matikainen avasi ryhmälle Raamattua ja Israelin nykypäivää. Eräältä Israelin johtajalta oli kysytty, onko armeija tehnyt Israelin kansan voimakkaaksi. Hän vastasi: ”Ei, vaan sapatin vietto.”

Kristittyjen pääsiäinen osui tänä vuonna ajallisesti yhteen juutalaisen pääsiäisen kanssa. Juutalaiset muistelevat vapautumisestaan Egyptin orjuudesta. Tuolloin kansan käskettiin syödä happamatonta leipää. Tätä tapaa noudatetaan yhä. Hotellistamme hävisi ennen pääsiäisjuhlan sapattia kaikki leipä. Aamiaispöytään tuotiin matsaa, joka muistuttaa voileipäkeksiä. Kodeista siivotaan tarkkaan pois viimeinenkin leivänmurunen. Jerusalemin jalkakäytävillä paloi siellä täällä nuotioita. Siinä paloivat poissiivotut roskat ja leivänmurut. Ja se joka ei ollut ehtinyt siivota, tuli perheensä kanssa hotelliin viettämään pääsiäistä.

Niin paljon kuin tämä kaikki ihmetytti, ihmetytti sekin, että sapatiksi koko kaupunki hiljeni. Turistien lisäksi kaduilla näkyi vain perheitä matkalla synagogaan. Juutalaiset osaavat viettää lepopäivää paremmin kuin me. Siinäkö tosiaan on heidän voimansa?

Joillakin sapatin vietto tosin tuntui menevän liiallisuuksiin: Hotellissa eräs sikäläinen pyysi minua painamaan hissin nappia, vaikka en ollut menossa hissiin. Hän kun ei voinut tehdä sitä sapatina.

MJ

YSTÄVÄJUHLA 1.9.2012

Edellisestä ystäväpäivästä on jo kulunut muutama vuosi. Ensi syksynä sellainen on tulossa, sillä meillä on monta syytä juhliä ja iloita: Riitta Lemmetyinen täyttää 60 vuotta, Akasia-säätiö täyttää 40 vuotta ja me työntekijät olemme olleet säätiön palveluksessa 20 vuotta. Olette tervetulleita juhlaamme! Se pidetään Suomen Raamattuopistolla lauantaina 1.9. klo 14, os. Helsingintie 10, Kauniainen. Palaamme asiaan seuraavassa kirjeessämme.

Sydämellisesti tervehdimme teitä ja kiitämme lämpimästi kaikesta muistamisesta, esirukouksista ja taloudellisesta tuesta!

Marianna Jansson Riitta Lemmetyinen

Akasia-säätiö, Kauppalantie 25 A 4, 02700 Kauniainen, puh. (09) 728 4790,
RL: 050 300 1616, MJ: 050 354 3241, etunimi.sukunimi(at)akasia.fi, www.akasia.fi,

Pankki: Sampo FI04 8000 1671 2576 33 (lahjoitusten viitenumero: 1009).

Lahjoituspuhelinnumero: 0600-918 98 (10,10 €/puh. + pvm.)

Rahankeräyslupa: Koko Suomi paitsi Ahvenanmaa. POHA 2020/2010/3767 ajalle 17.2.2011-31.12.2012 myönnetty 17.2.2011.

Varojen käyttö: Akasia-säätiön opetus-, julistus- ja sielunhoitotyö vuosina 2011-2013.